

ADRIAN PĂȘĂRIN

AB AETERNO

2021

*Celor ce și-au găsit propria lor eternitate.
Și celor ce încă o caută.*

PARTEA ÎNTÂI

Nu există mai multe suflete pereche pentru o singură persoană.

Amintește-ți asta când vom fi departe unul de celălalt.

Amintește-ți asta pentru toată eternitatea ta.

Amintește-ți asta atunci când noi nu vom mai fi.

Și nu o uita niciodată.

MEMENTO MORI

amintește-ți să mori

I.

Damen păși temător pe iarba încă udă de roua dimineții. Era răcoare. *Mereu* era. Privi în depărtare și încercă să-și imagineze ce putea fi dincolo de Câmpie. Cerul se împletea cu pământul acolo unde ceața începea, iar mai departe îi era imposibil de văzut. Poate că nu era nimic, poate doar păduri, munți, izvoare. Poate chiar animale. Viață. Aici, în schimb, singura vietate era Pământul însuși. Respira prin frunze și se hrănea prin apă.

Când ajunse lângă Copacii care șoptesc, împinse crengile tufișurilor în părți. Făcea asta de o eternitate. Zi de zi se furișa în locul acela și încerca să privească dincolo de crengi. Și, câteodată, reușea să vadă singurul lucru care-l fascina cu adevărat. Două creaturi – își spuneau oameni, după cum reușise cândva să îi audă. Semănau cu el și, totuși, erau așa de diferiți. Freya și Deimos. Le auzise numele de atâtea ori, încât ajunseseră să-i sune așa familiare.

O văzu acum pe Freya. Era slabă, firavă, învelită într-o fâșie de material bej ce-i acoperea corpul, de la bust și până la jumătatea pulpei, legată la mijloc cu o funie. Avea mâinile acoperite doar de pielea fină, albă precum norii de pe cer. Prima dată, Damen crezuse că acele veșminte făceau parte din corpul ei. O observase apoi dându-le jos, lângă o băltoacă, pentru a-și curăța trupul.

El și Freya erau destul de diferiți. Corpurile lor erau construite diferit, iar asta îl intriga cel mai mult la ea. Însă ceea ce-l fascina cu adevărat era asemănarea dintre el și Deimos.

Femeia – cum îl auzise pe Deimos numind-o – se aplecă și, dintre firele de iarbă, smulse o floare albastră. Și, în timp ce se ridică, și-o așeză după ureche, răsărindu-i dintre buclele aurii ce-i străluceau ca razele soarelui. Făcu apoi câțiva pași înainte și, din

fața ei, se ivi Deimos. Era cu un cap mai înalt decât ea. Damen se întreba dacă era mai înalt chiar și decât el – în tot acest timp nu putuse aproxima; nu fusese niciodată aproape de un om.

Deimos se apropie de Freya. Îi dădu părul pe după ureche și luă floarea în mână, apoi o mirosi.

– Floarea albastră, îi șopti el.

– Floarea albastră, murmură și Damen, dar nu fu auzit; iar dacă ar fi fost, ei ar fi crezut că e doar șuieratul vântului ori șoapta copacilor dornici să fie ascultați.

Freya zâmbi cu un colț al gurii. Își duse galant mâna pe încheietura celui din fața sa și făcu un pas ca să fie mai aproape.

– Cineva, cândva, mi-a spus că îndeplinește dorințe, îndrăzni ea să spună, cu un tremur al vocii ce părea aproape insesizabil, însă ambii bărbați îl observară.

– Și ți s-a îndeplinit dorința?

Deimos avea un ton neutru, rece, lipsit de orice expresie.

– Spune-mi că mă iubești, răspunse femeia, și atunci toate dorințele mele se vor îndeplini.

Bărbatul nu răspunse. Îi puse floarea înapoi în păr, se răsuci pe călcăie și, cu fața aplecată, înaintă. Se așeză apoi pe pământ, cu genunchii strânși la piept și mâinile încrucișate peste ei. Amândoi știau ce urmează. Damen *știa* ce urmează. Și, totuși, speranța pentru ceva nou era inevitabilă. Freya se apropie din nou de Deimos. Se așeză lângă el și-l îmbrățișă.

– Spune-mi, Deimos. E ceva ce te neliniștește?

Bărbatul pufni. Îi mângâie obrazul catifelat cu buricele degetelor, ca pe un obiect fragil ce s-ar putea sparge în mii de bucățele. Freya îi prinse palma într-*a* ei și o lipi de obraz. Închise ochii și oftă.

– Te iubesc, Freya.

– Le spui asta tuturor femeilor? glumi ea, iar bărbatul râse.

– Ești singura femeie din viața mea. Din toate punctele de vedere.

– Îmi amintesc cum era înainte, Deimos. Uneori chiar îmi e dor.

Bărbatul nu zise nimic. Simți nevoia să se depărteze de ea, dar, de data asta, se abținu. Damen făcu ochii mari. Nu-i mai auzise vorbind despre *cum era înainte*. Se întreba înainte de ce. El fusese

aici dintotdeauna, chiar și înainte de venirea lor. Și nimic nu fusese diferit vreodată.

– Ce-a fost a fost, spuse Deimos într-un sfârșit. E trecut. Mai bine ne-am bucura de veșnicia prezentului.

– Veșnicie, murmură Freya și se ridică, oarecum brusc, în picioare; se întoarce cu spatele și se depărtă.

Bărbatul nu făcu nimic. Damen îi privea fascinat. Preț de o clipă, chiar se gândi dacă să încerce să treacă de barieră. Cum ar fi schimbat asta cursul firesc al lucrurilor, oare? Dar știa că nu putea să o facă.

Încercase într-o zi, la începuturile celor doi. De fiecare dată când voia să-și treacă mâna pe partea cealaltă a frunzelor și a crenșurilor, liane i se împleteau pe braț și degete, iar spini îi străpungeau pielea. Țipase de durere, dar ei nu-l auziseră. Într-un final, copacii îl eliberaseră. Știuse atunci că Pământul nu vrea ca el să ajungă la cei doi oameni.

– Mi-am dorit să mor, Deimos, șopti Freya.

– Vorbești de parcă ți-ar fi teamă că ai putea fi auzită de către cineva, Freya, îi atrase atenția Deimos, pe un ton ușor amuzat, vorbind tare, parcă pentru a-i face în ciudă.

Femeia nu mai zise nimic. Se gândi că, oricum, Deimos ar fi în stare să aștepte încă o eternitate pentru a afla ceea ce ea tocmai șoptise.

– Deci? insistă el.

– Poate că, într-adevăr, nu vreau să fiu auzită, îi răspunse ea, iar tremurul vocii îi reveni.

– Freya.

– Deimos.

– N-am să te întreb a doua oară, Freya.

Și, avertizând-o, bărbatul se întoarce cu privirea spre ea. O văzu frământându-și palmele. Era neliniștită, nesigură. Panicată, chiar.

– Vreau să mor, repetă ea, vocea tremurându-i mai rău și fiindu-i mai subțire, mai speriată.

– Nu te-am auzit, o tachină Deimos, de această dată cu intenții pur răuvoitoare, dând dezaprobat din cap.

Ea simți cum fața i se înroșește. Își strânse pumnii, unghiile

aproape intrându-i în piele, și, după ce-și făcu curaj, îi spuse, clar și răspicat:

– Mi-am dorit să mor, Deimos!

Iar Damen putu observa trupul bărbatului tresăltând, de parcă ar fi simțit un mic fior.

– Vreau să mor! se răsti de această dată. Vreau să mor, Deimos! continuă să țipe atât cât o țineau plămâni. Bărbatul se apropie repede de ea și-i prinse încheieturile în mâinile sale. Femeia se trase înapoi, urlând tot mai puternic.

– Îmi doresc să mor! Lasă-mă să mor, Deimos! Asta îmi doresc! Să mor! Și să mori și tu, la naiba! Să mor și eu, să mori și tu, să moară și lumea asta nenorocită!

Și, printre mișcări nervoase și hohote de plâns, Freya îl putu observa pe bărbat ducându-și mâinile la cap și făcând câțiva pași înapoi. Îl putu chiar auzi murmurând, oarecum speriat: „Taci, Freya, taci! Te implor, taci!” Dar ea nu tăcu. Zbieră tot mai tare și mai tare, până ce bărbatul își desprinse mâinile de tâmples și se apropie din nou de ea. O prinse de brațe, aproape de umeri, și o zgudui puternic, împingând-o apoi pe pământ.

– Pentru Dumnezeu, taci o dată! urlă și el, apoi liniștea se așternu din nou în Câmpie.

Freya încercă să-și suprimă plânsul. Simți un nod puternic în gât; aproape că, dintr-o simplă senzație, deveni durere. Nu se ridică de jos, ci lăsă răceala pământului s-o cuprindă. Era încă dimineață, iar diminețile erau mereu răcoroase aici. Își duse o mână în păr și, cu grijă, luă floarea. O petală îi căzuse, iar celelalte arătau de parcă le-ar fi mototolit în palmă. Se gândi dacă nu cumva asta era un semn. Floarea albastră nu avea să-i împlinească nicio dorință. Încercase și în alte zile, însă lucrurile sfârșeau la fel de fiecare dată.

Cândva, își dorise ca Deimos să fie din nou cum era înainte. Iubitor și plin de compasiune. Bărbatul la care visase dintotdeauna, alături de care ar fi putut petrece eternitatea. Și, câteva clipe, chiar crezuse că dorința avea să i se împlinească. Dar nu fusese așa.

Damen simți cum ceva din interiorul său îi spuse că trebuie să o ajute. Știa bine cum aveau să decurgă lucrurile, însă, de data asta, ceva era diferit. Era precum un sentiment ce nu-i dădea pace și pe